

Nr 413.

Av herr **Fredriksson** om förhöjd livränta åt E. A. Göransson med anledning av olycksfall i arbete.

Erik Alfred Göransson från Håksberg arbetade såsom diversearbetare vid Håksbergs nya gruvaktiebolag. Den 19 december 1945, då han tjänstgjorde som vagnskarl vid sliglastning samt stod på en vagnsbuffert och lutade sig ned för att ta emot en hink, föll omkring 200 kg slig från en lastskopa ner över nacken på honom. Han föll till marken — fallhöjd en meter — svimmade ej men blev yr och litet omtöcknad. Följande dag besökte han länslasarettet i Ludvika, där han sjukskrevs 10 dagar under diagnos "kontusion av ryggen med smärtor i vänster arm och vänster ben". Något senare ställdes diagnosen skallskada. Han blev efter olycksfallet sängliggande i 13 månader och har sedermera praktiskt taget ej mer varit i arbete. Flera gånger har han fått försöka med lättare arbeten, men det har misslyckats.

Till en början erhöll han sjukpenning från riksförsäkringsanstalten och sedermera livränta, först efter 66 $\frac{2}{3}$ % invaliditet, därefter efter 33 $\frac{1}{3}$ % och senare fram t. o. m. den 18 januari 1954 efter 20 % invaliditet. Den sistnämnda procentsatsen meddelades för tiden 19 januari 1952—18 januari 1954; beslutet fastställdes av försäkringsrådet.

Ersättningsfrågan har i upprepade omgångar varit föremål för prövning i riksförsäkringsanstalten och försäkringsrådet, och i samband därmed har Göransson varit föremål för grundliga läkarundersökningar. En utförlig sammanställning av undersökningsresultaten har lämnats av professor B. Jacobowsky i ett yttrande till försäkringsrådet den 15 juli 1953. Beträffande den läkarmässiga bedömningen i ärendet torde få hänvisas till detta yttrande och övriga handlingar i ärendet, vilka överlämnats till vederbörande utskott.

Av de läkare som uttalat sig angående Göransson har åtskilliga ansett att hans tillstånd utlösts av olycksfallet, medan vissa andra velat hänföra arbetsoförmågan delvis till andra förhållanden varom i handlingarna närmare kan utläsas. Riksförsäkringsanstalten och försäkringsrådet har utgått ifrån att besvären i varje fall i viss mån är betingade av olyckshändelsen. Det har sålunda endast varit fråga om att skälighetsmässigt bedöma hur stor invaliditetsprocent, som sammanhänger med detta olycksfall. Riksförsäkringsanstalten och försäkringsrådet har stannat för att bedöma denna till 20 %. Enligt professor Jacobowsky — vars yttrande legat till grund för försäkringsrådets bedömning — vore det skäligt att räkna med en livränta efter 25—33 $\frac{1}{3}$ %. Inom försäkringsrådet har yppats skiljaktig mening av

ledamoten Sölvén, som ansett att Göranssons invaliditet icke kan uppskattas till mindre än 33 $\frac{1}{3}$ %.

Göransson är sedan olycksfallet praktiskt taget arbetsoförmögen. Hans hustru är anställd som köksbiträde; hennes arbetsinkomst uppgick under tiden 1 januari—30 november 1953 till ca 3 400 kronor. Göranssons livränta sänktes till 20 % fr. o. m. den 19 juli 1949 och utgår efter denna procentsats t. o. m. den 18 januari 1954. Beslut om livränta för tid efter sistnämnda dag har ännu icke meddelats. Med hänsyn till omständigheterna synes det rimligt att Göransson tillerkännes en högre livränta än efter 20 %. Med hänsyn till den faktiska invaliditetens omfattning vill jag föreslå, att livräntan beräknas till 33 $\frac{1}{3}$ %. I likhet med vad som generellt föreslagits i proposition nr 43 till årets riksdag för de fall, som upptagits i denna proposition, bör livräntehöjningen få utgå med två års retroaktivitet, vilket här synes böra beräknas fr. o. m. den 18 januari 1954. Visserligen har riksförsäkringsanstalten, som nämnts, icke ännu fattat beslut om livränta efter sistnämnda dag. Därest ingen väsentlig förbättring av den totala invaliditetsgraden inträffar före riksförsäkringsanstaltens nästa bedömning i ärendet bör emellertid invaliditetsgraden på grund av olycksfallet jämväl i fortsättningen få bedömas till 33 $\frac{1}{3}$ %.

Skillnaden mellan vad Göransson äger uppbära enligt riksförsäkringsanstaltens beslut och den ersättning som han kan komma att tillerkännas genom riksdagens beslut synes böra bestridas från det under femte huvudtiteln uppförda förslagsanslaget till Statsverket åliggande, av andra medel ej utgående ersättningar i anledning av olycksfall i arbete m. m.

Med stöd av vad jag här anfört hemställes,

att Erik Alfred Göransson får uppbära livränta i anledning av honom den 19 december 1945 övergåendet olycksfall i arbete efter en invaliditetsgrad av 33 $\frac{1}{3}$ % fr. o. m. den 19 januari 1952 och så länge någon väsentlig förbättring av arbetsförmågan icke inträffar.

Stockholm den 27 januari 1954.

T. Fredriksson.